

Arrest

nr. 200 147 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LAUWERS
Waversesteenweg 214
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat S. LAUWERS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 12 oktober 2016 asiel aan. Op 20 september 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Godar in het Khyberagentschap van de Federally Administered Tribal Areas (FATA), waar u uw hele leven gewoond heb.

U liep school tot de tiende klas, en begon daarna een opleiding management sciences in een college in Peshawar, gevolgd door een specialisatie in finances aan de Peshawar business school. U studeerde af in 2013. Tijdens uw studies was betrokken bij de activiteiten van de NGO "aware girls", en nadien begon u in 2015 in loondienst bij de NGO "Kher Khagara Tanzeem" (KKT). Tijdens de lokale verkiezingen van mei 2015 was u ook een observator namens het "Free and Fair Elections Network".

Op 2 februari 2016 werd u door dorpsgenoot H.(...) Z.(...) aangesproken over uw werk voor de NGO's, dat hij linkte aan buitenlandse belangen. U vertelde dit aan uw vader en uw baas op het werk, maar besteedde er verder geen aandacht aan. Een tijdje later, op 25 februari 2016, werd u evenwel op uw werk opgebeld door uw vader, die u liet weten dat er een dreigbrief voor u achtergelaten was. Hij adviseerde u om niet meer naar huis te komen. U vroeg uw baas om hulp, maar hij kon niets doen. U besloot daarop om het land te verlaten, en kwam dezelfde dag nog onder de hoede van een mensensmokkelaar.

U reisde eerst naar Turkije, waar u een aantal maanden vast zat, waarnaar u via Bulgarije Europa binnenkwam. U volgde een aantal vrienden tot aan België, waar u aankwam op 22 september 2016 en asiel aanvraag op 12 oktober 2016. Ter staving van uw asielrelaas legt u voor: een Pakistaans woonplaatscertificaat, een badge van de verkiezingscommissie, aanbevelingsbrieven van "aware girls" en KKT, enkele opleidingscertificaten, enkele foto's, enkele artikels over moorden op NGO-medewerkers, en de enveloppen waarin deze zaken u zijn toegestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u geen identiteitskaart of paspoort voorlegt die uw beweerde afkomst, identiteit of reisweg kunnen staven. U verklaart hierover dat u wel een identiteitskaart had in Pakistan, alsook een paspoort, maar dat u deze onderweg bent verloren (CGVS p. 16, 17). Hier kan primo van gesteld worden dat een wel erg generische verklaring betreft voor het ontbreken van deze documenten: ze zaten in een rugzak, samen met uw andere bezittingen, maar deze werd gestolen. U bevond zich duizenden kilometers van huis, was volledig op uzelf aangewezen, maar hield uw belangrijkste documenten of minstens kopieën daarvan blijkbaar niet op u persoon – vreemd. U stelt trouwens dat ook uw GSM toen gestolen werd, maar dat belette u niet om later op uw reis nog selfies te nemen bij de Eiffeltoren en deze te posten op facebook (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo legt u ook merkwaardige verklaringen af over uw Pakistaanse paspoort. U zou dit gehaald hebben ettelijke jaren voor uw vertrek met het oog op reizen naar het buitenland, maar het nooit gebruikt hebben, ook niet op weg naar België (CGVS p. 18). Het is maar de vraag waarom iemand een paspoort zou halen om het vervolgens nergens voor te gebruiken. Deze elementen samen doen het vermoeden ontstaan dat u nog steeds over uw paspoort beschikt, maar dit niet wil voorleggen, mogelijk omdat dit zaken aan het licht zou brengen over uw woonplaatsen en levensloop de periode voorafgaand aan uw komst naar België.

Wat betreft de voorgehouden redenen voor uw vertrek uit Pakistan, geeft u aan dat u vreest dat men u daar zou willen treffen omwille van uw werk voor een aantal NGO's. Om deze vrees te gronden, verwijst u naar drie elementen: dat u aangesproken werd door een dorpsgenoot over uw werk voor de NGO's (CGVS p. 6), dat er bij u thuis een dreigbrief toekwam van de Pakistaanse taliban (CGVS p. 6, 7), en dat andere Pakistani in het verleden reeds vervolgd geweest zouden zijn omwille van hun werk voor buitenlandse NGO's (CGVS p. 14). U besliste evenwel pas om het land te verlaten toen u de dreigbrief gekregen zou hebben (CGVS p.6, 7, 15).

Het is daarom **ten eerste** wel zeer opvallend dat u de dreigbrief in kwestie niet kon voorleggen aan het CGVS (CGVS p. 14). Deze brief zou nochtans de directe aanleiding voor uw vlucht geweest zijn; tot het moment dat uw vader u hierover informeerde, ging u gewoon door met uw dagelijkse leven, met uw werk voor de KKT (CGVS p. 6, 13). Het besluit om het land te ontvluchten kwam er op “één dag”, de dag van de ontvangst van de brief zelf (CGVS p. 14). Maar net deze brief kan u niet voorleggen. Meer nog, u geeft ook aan dat u ook niet weet wat er eigenlijk in de brief staat, en dat uw vader u hier ook niet over heeft geïnformeerd (CGVS p. 13). Dit is wel zeer vreemd: u hebt u uw hele leven overhoop gegooid omwille van de ontvangst van deze brief, en liet uw land van herkomst, familie, en geboortestreek achter; maar tegelijk lijkt u helemaal niets te weten over deze brief, en kan u geen enkel bewijs van het bestaan hiervan voorleggen. Dit is hoogst ongeloofwaardig. Er mag verwacht worden dat mocht de ontvangst van een dergelijke brief werkelijk de aanleiding geweest zijn van uw vlucht uit het land, u ten minste wel over een modicum aan informatie hierover zou beschikken. Quod non.

Hierop aansluitend dient **ten tweede** ook vastgesteld te worden dat u wel erg snel besloten leek te hebben om het land te verlaten. U zou van uw vader in de namiddag telefoon hebben gekregen terwijl u op uw werk was, waarbij hij u informeerde over de brief en aanraadde om niet naar huis te komen (CGVS p. 13). Daarop belde u een neef van u, die u een contactnummer gaf. Dezelfde avond nog verbleef u reeds onder de hoedde van een mensensmokkelaar (CGVS p. 15). Dit valt allemaal maar moeilijk te geloven. Uw geboorteland en familie achterlaten is een zwaarwichtige beslissing, en zelfs als u zich bedreigd zou voelen, valt te verwachten dat u in deze niet over één nacht ijs zou gaan. Maar zoals u het verhaalde, zou u op tijd van enkele uren al van de mededeling van de dreiging, naar het overnachten bij de mensensmokkelaar zijn gegaan. U probeerde blijkbaar niet om eerst eens een tijdje bij vrienden in de stad te blijven wonen om om de situatie nader te beschouwen, en u probeerde ook niet om contact te leggen met uw bedreigers via de dorpsoudsten, of om extra informatie te vergaren (CGVS p. 14). Dit komt helemaal niet geloofwaardig over.

Er vallen **ten derde** trouwens ook enkele merkwaardigheden op betreffende de door u voorgelegde documenten. U presenteert onder andere twee aanbevelingsbrieven vanwege de KKT (document 4). Deze maken primo geen melding van de tegen u geuite bedreigingen, alhoewel u uw chef N.(...), die de brieven ondertekende, hierover wel geïnformeerd had (CGVS p. 15). Bovendien zijn de brieven secundo ook gedateerd op 10 februari 2016, en zouden dus nog stammen van voor uw aanvaring met uw dorpsgenoot op 15 februari 2016 (CGVS p. 12). Ze spreken evenwel reeds van uw tewerkstelling aldaar in verleden tijd (“He **was** trusted and responsible employee”, etc.), terwijl u nochtans beweerde dat u daar werkte tot op de dag van uw beslissing om het land te verlaten op 25 februari 2016 (CGVS p.9, 13). Het gaat trouwens ook om aanbevelingsbrieven, typisch opgesteld na het einde van de bestaande en met het oog op een nieuwe tewerkstelling. Dit doet vermoeden dat uw werk voor KKT reeds op 10 februari 2016 al ten einde was gekomen, wat het maar weinig waarschijnlijk maakt dat u daarom nog bedreigd geweest zou zijn op 25 februari 2016. Hierop gewezen, antwoordde u dat u bleef werken tot u het land verliet, maar kan u geen van de merkwaardigheden waarop supra gewezen verklaren (CGVS p. 16). Ook dit is daarom een element dat de aannemelijkheid van uw relaas sterk ondermijnt.

Het is **ten vierde** ook opvallend dat u enerzijds verklaart te vrezen dat de Pakistaanse taliban u “overall” zouden kunnen vinden en treffen, met name overall in Pakistan (onder andere op CGVS p. 16), maar dat u er tegelijk een openbaar facebookproefiel op nahoudt, waarop uw eigen naam, huidige en vorige woonplaats, en een veelheid aan foto's van u in Europa teug te vinden zijn (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dit lijkt maar weinig verenigbaar met uw verklaring als zo u op de loop zijn voor mensen die u proberen te vinden – u zou het hen met en dergelijke aanwezigheid op de sociale media wel heel makkelijk maken.

Ten slotte kan er ook nog op gewezen worden dat u het na liet om in de landen waar u doorreisde op weg naar België asiel aan te vragen, met name in Frankrijk, waar u naar eigen zeggen nochtans twintig dagen verbleef (CGVS p. 18). Van iemand die in zijn land van herkomst voor zijn leven vreest kan nochtans verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk onder de bescherming van een andere staat te proberen plaatsen. Dat u dit niet hebt gedaan, maar er daarentegen geen graten in zag om u ondanks uw precaire situatie door u vrienden op sleeptouw door Europa te laten nemen, is een indicatie dat er van een dergelijke vrees geen sprake is.

Deze elementen samen doen besluiten dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u besloot het land te ontvluchten omdat u een dreigbrief mocht ontvangen op 25 februari 2016. Als geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over de dreigbrief, blijven er voor het overige niet voldoende elementen over om een gegronde vrees voor vervolging in uwer hoofde te rechtvaardigen. U geeft aan

dat u aangesproken werd door een dorpsgenoot over uw activiteiten voor de NGO's, maar "hij zei, ik geef je enkel raad, hij zei het vriendelijk" (CGVS p. 13). Dit komt maar weinig dreigend over. U geeft ook aan niet te weten of hij banden heeft met enigerlei organisatie (CGVS p. 12). Daarnaast verwijst u naar incidenten waarbij anderen gedood werden voor hun medewerking met buitenlandse NGO's (CGVS p. 14, 15). Deze maken evenwel geen persoonlijke dreiging tegen uw persoon uit. Bovendien verwijst u in dit kader onder andere naar campagnes tegen NGO's in de nasleep van de dood van Osama bin Laden in 2011 (CGVS p. 15), wat nog dateert van voor uw allereerste tewerkstelling voor een NGO in 2012 (CGVS p. 7). Het is maar weinig geloofwaardig dat deze incidenten u een zodanige vrees zouden aanjagen dat u dacht het land te moeten ontvluchten, maar dat u ze u tegelijk niet voldoende afschrikten om u te weerhouden om bij een NGO te gaan werken en dit tot aan uw vertrek te blijven doen.

Omdat u niet aangeeft dat u met andere problemen te kampen had die u Pakistan deden ontvluchten (CGVS p. 17), dient daarom geconcludeerd te worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen het niet dit oordeel te wijzigen. Deze slaan namelijk op elementen die niet door het CGVS betwist worden, te weten uw opleidingsniveau en tewerkstelling (documenten 2-6). Er is supra trouwens al gewezen op de tegenstrijdigheid tussen de door u voorgelegde aanbevelingsbrieven van KKT (document 4), en uw verklaringen. Wat betreft de artikels die u voorlegde over aanslagen tegen poliovaccinateurs en andere NGO-medewerkers (document 8), dient vastgesteld te worden dat deze louter en hooguit een aanwijzing zijn van een algemene toestand maar geen bewijs vormen voor uw voorgehouden persoonlijke problemen. Voor het overige kan gesteld worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen document niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Pakistan allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Er is sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek, of overheidsinstellingen profiel gevisieerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Verder blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers was er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn sinds 2015 in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2016-2017. Ook het aantal te betreuen slachtoffers is er verder gedaald. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld is voornamelijk geconcentreerd is in de stad Quetta en in mindere mate voorkomt in de rest van de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden zijn doelgericht van aard. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid gevisieerd werd. Het aantal veiligheidsincidenten is in 2016-2017 teruggelopen in vergelijking met 2015. Hoewel deze daling in incidenten niet gepaard ging met een daling van het aantal burgerslachtoffers, bleef het aantal civiele slachtoffers in de provincie beperkt.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2016 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio kan dan ook bestempeld worden als de meest vreedzame in Pakistan. De situatie aan de Pakistaans-Indiase grens intensifieerde echter wel. Er vonden in de loop van 2016 meerdere schendingen van het staakt-het-vuren plaats. Er is evenwel

geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens. Evenmin vallen hier burgerslachtoffers bij te betreuren.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

U geeft namelijk zelf aan, gevraagd of u zich elders in Pakistan zou kunnen vestigen, dat "dit zeker had gekund" en dat u met uw diploma overal aan werk zou kunnen raken (CGVS p. 16). Daarnaast kan er ook nog aangestipt worden dat uw familie eerder welstellend lijkt te zijn: ze konden uw universitaire opleiding financieren, en uw twee volwassen broers lijken het professioneel ook goed te doen. Uw ene broer heeft aandelen in een goed draaiende marmerhandel, en de andere heeft een bouwbedrijf (CGVS p. 5, 6). Ze zouden u dus zeker kunnen ondersteunen mocht dit bij uw terugkeer nodig blijken.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de appreciatiebevoegdheid.

Wat betreft de vluchtelingenstatus voert verzoeker, onder verwijzing naar het UNHCR Handbook *“Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems”*, aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) de grenzen van haar appreciatiebevoegdheid overschreden heeft en niet objectief en onpartijdig is geweest. Dit blijkt volgens hem uit de bestreden beslissing en de formulering van de argumenten *“een wel erg generische verklaring”*, *“wel zeer opvallend dat”*, *“wel erg snel bent vertrokken”*, *“opvallend dat”*, etc., terwijl nergens uit de beslissing blijkt dat hij tegenstrijdigheden heeft verteld, een onsamenhangend relaas heeft verteld, laat staan betrappt is op een leugen. Verzoeker geeft tot slot nog summier weer wat met de term “vluchteling” bedoeld wordt.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus benadrukt verzoeker ook hier dat er grenzen zijn aan de appreciatiebevoegdheid van het CGVS en dat het geen feiten moet verwarren met *“wishfull thinking”*. De objectieve informatie over de veiligheidssituatie in de provincies die het CGVS in de bestreden beslissing zelf aanhaalt, zegt volgens verzoeker immers al genoeg. Tevens verwijst verzoeker naar het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 waarin gesteld wordt dat er slechts sprake kan zijn van een vestigingsalternatief indien het voor de verzoeker mogelijk is te leven *“in safety and security, free from danger and risk of injury. These conditions must be durable, not illusory and unpredictable”*.

Verzoeker vraagt om deze redenen de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire

bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormeld artikel verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij geen identiteitskaart of paspoort voorlegt die zijn beweerde afkomst, identiteit of reisweg kunnen staven, (ii) hij merkwaardige verklaringen aflegt over zijn Pakistaans paspoort, (iii) het zeer opvallend is dat hij de dreigbrief in kwestie, die de directe aanleiding voor zijn vlucht geweest zou zijn, niet kon voorleggen aan het CGVS en hij evenmin weet wat er eigenlijk in staat, (iv) hij wel erg snel besloten leek te hebben om het land te verlaten, (v) er enkele merkwaardigheden opvallen betreffende de door hem voorgelegde documenten, (vi) het opvallend is dat hij enerzijds verklaart te vrezen dat de Pakistaanse taliban hem “*overal*” zouden kunnen vinden en treffen, met name overal in Pakistan, maar dat hij er tegelijk een openbaar facebookprofiel op nahoudt, waarop zijn eigen naam, huidige en vorige woonplaats, en een veelheid aan foto's van hem in Europa terug te vinden zijn, (vii) hij het naliet om in de landen waar hij doorreisde op weg naar België asiel aan te vragen, met name in Frankrijk, waar hij naar eigen zeggen nochtans twintig dagen verbleef, (viii) wat zijn dorpsgenoot hem zei over zijn activiteiten bij de NGO's maar weinig dreigend overkomt en de incidenten waarbij anderen gedood werden voor hun medewerking met buitenlandse NGO's geen persoonlijke dreiging tegen zijn persoon uitmaken, (ix) de voorgelegde documenten voorgaande appreciatie niet vermogen te wijzigen, en omdat (x) hij over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in Pakistan controlled Kashmir. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Zo verzoeker meent dat het CGVS niet objectief en onpartijdig is geweest, kan hij allerminst worden gevolgd. De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen geweest zijn, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die hij daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen door de commissaris-generaal gedaan, die door verzoeker niet *in concreto* worden weerlegd of ontkracht. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing – laat staan een bewijs – van enige bevooroordeeldheid vanwege het bestuur. Uit de stukken van het dossier en de motieven van de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Bovendien hebben de ambtenaren van het CGVS geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Het tegendeel wordt door verzoeker *in casu* niet aangetoond.

Behoudens het louter bekritisieren van de gedane vaststellingen brengt verzoeker geen concrete argumenten aan om de desbetreffende motieven te weerleggen of te ontkrachten. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op verzoeker, die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en, bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de voorgebrachte bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de betrokkene te beoordelen. De verklaringen van verzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, 196-205). Verzoeker dient door een coherent relaas en kennis van de voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, kan de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielaanvraag, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie vervat in het administratief dossier dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in Pakistan controlled Kashmir.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt dat hoewel de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan. Deze vaststelling wordt in de bestreden beslissing voor al deze plaatsen afzonderlijk omstandig toegelicht.

De argumentatie in het verzoekschrift met een loutere verwijzing naar de informatie vervat in het administratief dossier, kan de gedane vaststellingen niet ombuigen en is niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en in Pakistan controlled Kashmir, zoals beschreven in de bestreden beslissing, niet langer correct of redelijk zou zijn. In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er zich in de voormelde provincies met enige regelmaat aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich vestigt in één van de grote steden die gelegen zijn in voormelde provincies. Het CGVS kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

“U geeft namelijk zelf aan, gevraagd of u zich elders in Pakistan zou kunnen vestigen, dat “dit zeker had gekund” en dat u met uw diploma overal aan werk zou kunnen raken (CGVS p. 16). Daarnaast kan er ook nog aangestipt worden dat uw familie eerder welstellend lijkt te zijn: ze konden uw universitaire opleiding financieren, en uw twee volwassen broers lijken het professioneel ook goed te doen. Uw ene broer heeft aandelen in een goed draaiende marmerhandel, en de andere heeft een bouwbedrijf (CGVS p. 5, 6). Ze zouden u dus zeker kunnen ondersteunen mocht dit bij uw terugkeer nodig blijken.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van de commissaris-generaal betreffende deze hervestiging.

Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker elders in Pakistan onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN